

ĎÁBLOVO SÍDLO

Napsala Katie Fleming
Přeložila Esselta

Bylo časně úterní ráno, a v Surrey se všichni pomalu probouzeli. Hodiny v ložnici Lary Croft ukazovaly právě 5:18. Musela vstávat časně, protože právě ten den vyrážela do Asie. Kdysi dávno slyšela legendu o strašidelném domě a nyní, se rozhodla ho najít a pořádně prozkoumat. Legenda vypráví mnoha vězních, kteří čekají ve sklepě už tisíce let na vysvobození.

Když konečně Lara vstala a oblékla se do svých milovaných hnědých šortek a zeleného trička, sešla dolů do kuchyně.

„Dobré ráno slečno“, pozdravil Laru její majordomus Winston.

„Dobré ráno Winstone, co máme dnes dobrého k snídani?“ Zeptala se zvědavě.

„Připravil jsem vám vaše oblíbené fazole s masem a samozřejmě čaj“

Laru to velice potěšilo a rychle vše s chutí snědla. Po snídani se vrátila zpět do ložnice. Otevřela svou tajnou místnost vedle postele a vzala si z ní 5 krabic nábojů do brokovnice, 2 velké lékárníčky a batoh. A vše do něj také zabalila. Vzala věci a sešla až do sklepa. Když sestoupila až dolů, musela si rozsvítit světlici, taková tam byla tma. Krátkou chodbou přistoupila ke svému obrovskému akváriu s tropickými rybami a rostlinami. Vystoupila na malý skokánek a krásnou šipkou skočila do nádrže. Plavala až na dno a zatáhla za páku. Z ničeho nic se otevřela část dna a objevil se úzký tunel. Po sedmi metrech se mohla vynořit z chladné křišťálové vody a nastoupit do malého výtahu. Stiskla vypínač a jela vzhůru. Jednou se jí v něm dokonce podařilo dosáhnout rychlosti 63 km/h.

Po zastavení mohla vyskočit do malé místnosti. Tuto tajnou místnost nechala zbudovat poté, co banda lupičů vnikla do jejího domu. Byla zde malá pohovka, šatník, krb, televize napojená na všechny kamery v domě, velká bedna a krásný červený koberec. Lara došla až ke krbu a ohřívala si své studené ruce. U krbu visel zelený ručník. Vzala si jej a pořádně se usušila. Z šatníku vyndala suché oblečení a převlékla se.

„Tak a teď si vyberu nějaké zbraně“, uvažovala nahlas.

Přistoupila k bedně a otevřela ji. Celý pokoj se naplnil vůní stříelného prachu. V bedně ležely 4 automatické pistole, 3 brokovnice, 2 harpuny, leiserová zbraň a granátomet se stovkou granátů. Dále tu byla zbraň s vystřelovacím lanem a M16. S úsměvem vybrala Lara 2 pistole, granátomet s pár granáty, zbraň s vystřelovacím lanem a brokovnici. Byl to těžký náklad. Místo aby znovu proplavala zpět, zvolila jinou cestu. Vzadu za pohovkou byl tajný knoflík. Po zmáčknutí se objevil východ v jedné ze stěn. Lara rychle vyběhla a dveře se okamžitě zavřely. Za stěnou na ni čekala její nejmilejší motorka Norton Street Fighter. Nasedla a rychle vjela do tmavého tunelu. Po chvíli už bylo vidět v dálce slabé denní světlo a zanedlouho už vyjela ven. Před ní stála vstupní brána jejího sídla.

O 3 hodiny později

Její letadlo už čekalo na letišti.

„Ahoj Tony“, pozdravila pilota.

„Dobré ráno Laro, jsi připravená na odlet?“ Zeptal se s úsměvem.

„No jestli poletíme tak jako minule, tak ti rovnou říkám, že připravená nejsem.“

„Neboj budeš si moct odpočinout, poletím s tebou co nejjemněji.“

Po cestě přemýšlela o tom domě. Představovala si jak vypadá a co tam asi najde. Po několika hodinách byla na místě. Nasedla na svůj motocykl a vyjela na cestu. Po slabé hodině konečně uviděla onen strašidelný dům. Přijela co nejbliž, zaparkovala a rozhlédla se kolem. Dům vypadal opravdu hrůzostrašně. Vytáhla své pistole a vydala se blíž. Kolem domu byl plot s polámanými plaňkami. Okna byla vymláčená a okenice bouchaly o stěny.

Lara opatrně vyšla po zborcených schodech prorostlých plevelem s ostny. Stanula před vstupními dveřmi. Místo klepání do nich kopl. Šly otevřít celkem snadno. Vstoupila dovnitř a v tu ránu se dveře zabouchly. Zkoušela je ze všech sil otevřít, ale marně, byly pevně zavřené. Po chvíli své úsilí vzdala. Otočila se a podrobně si prohlédla halu. Byla tmavá a plná zatuchlého vzduchu. Všude byly pavučiny a spousta prachu.

„Sakra, zrovna jsem si musela zapomenout světlice,“ postěžovala si pro sebe.

Ve středu haly stálo velké schodiště, směřující kamsi nahoru. Po laťině levici bylo další schodiště vedoucí dolů. A po pravici uviděla Lara několik malých zavřených dveří. Co se asi za nimi skrývá???

Lara se rychle rozhodla, kam půjde nejdřív. Vykročila po schodech nahoru a uviděla troje dveře. Začla tedy s dveřmi s číslem 1. Vytáhla pistoli, zamířila na dveře a sáhla po klíče. Byly zamčené. Zkusila je vykopnout, ale nešlo to. Dále přistoupila ke dveřím číslo 2. Ty šly naopak otevřít velice snadno. Vstoupila opatrně dovnitř a zavřela za sebou. V místnosti naproti levé zdi stály dvě pohovky, červené jako krev. Napravo se nacházel malý krb se zapáleným ohněm. Uprostřed stál kruhový stůl se čtyřmi řetězy na desce. Lara sklonila pistoli a obcházel kolem pokoje. S každým jejím krokem byl slyšet strašný skřípot. Jako první začla zkoumat pohovku. Rukou jezdila podél a hledala něco skrytého. Když se zvedla, všimla si čerstvé krve na své ruce. Musela se někde říznout, ale nic necítila. Otřela si ji o kalhoty. Nyní se vydala k levé zdi. Všimla si malého vyčnívajícího hrotu, který před tím přehlédla. Raději však na něj nesahala. Mohlo by to spustit nějakou past. Lara tedy zamířila k poslednímu neprobádanému místu, a to k přístěnku v rohu. Připravila si opět pistoli a pomalu otevřela dveře. Najednou se začali ze stropu sypat miliony obrovských černých pavouků. Bez váhání vzala Lara svůj granátomet a vypálila. Odhodilo ji to dozadu, avšak většinu pavouků to zabilo. Když se zvedla, ucítila strašný zápach a na zemi uviděla spoustu červeného slizu po pavoucích. Lara okamžitě opustila tuto zapáchající místnost. Čeho si ovšem nevšimla, byl svítivý zelený klíč, která ležel na zemi v přístěnku.

Vrátila se na chodbu a přistoupila ke třetím dveřím. Zevnitř zaslechla jemnou hudbu. Vytasila zbraně a vešla. Místnost vypadala jako ložnice. Na stěně viselo rozbité zrcadlo a v rohu stál zaprášený prádelník, na kterém stála váza se sušenými růžemi. Povšimla si i krásné postele

s mosazným čelem. Na posteli byla žlutá pokrývka, plná skvrn zaschlé krve, a žlutý polštář se válel vedle.

V tom se ozval neobvyklý zvuk. Zbystřila a rozhlížela se kolem. Z ničeho nic na ni něco skočilo. Mělo to obrovské drápy, připravené rozdrásat její obličej. Povalil ji na zem. Lara rychle vyskočila a vypálila. Tvor byl po dvou střelách okamžitě mrtev. Přistoupila k němu, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Byl velice zvláštní. Měl skvrnité pazoury, červené oko uprostřed čela a hnědé tělo. Avšak žádná krev z něj nevytékala.

„To je velice zvláštní“, řekla Lara a její hlas se lámal o stěny.

Opustila ložnici a sestoupila po schodech zpět do hlavní místnosti. Dole zkusila ještě jednou otevřít vstupní dveře, ale znovu neuspěla. Začala pomalu věřit legendě o tomto domě. Zastrčila své zbraně zpátky do pouzder a vydala se k výtahu, kterého si před tím nevšimla. Nastoupila a s údivem hleděla na ostré břitvy ve stěnách. Ve výtahu byl jeden malý knoflík. Když ho Lara zmáčkla, objevil se na jedné ze stěn nápis. Začala ho nahlas číst.

„Jestliže nechceš, aby tyto břitvy probodaly celé tvé tělo, bude lepší, když odsud zmizíš.“

„Tak přece teď neodejdu,“ vykřikla plná rozhodnosti rozluštit legendu.

Náhle se slova na stěně změnila.

„Potom budeš muset zemřít.“

Lara si začala dělat starosti, protože výtah se po druhé zprávě na stěně rozjel. Čím byl výš, tím nabíral větší rychlost. Slova se znovu a naposled změnila.

„He he he, zemřeš!“

Samozřejmě se Lara nehodlala smířit s takovým to osudem. Znenadání výtah prudce zastavil. Spadla na zem a břitvy ze stěn zmizely. Dveře se otevřely a v nich stál obrovský černý Démon s dlouhými tesáky a červenýma očima. Zatarasil Laře východ. Uchopil obrovskou mačetu do neviditelné ruky a napřáhl ji proti ní.

„Nyní,“ řekl a jeho hlas zněl hrozivě, „zemřeš.“

„Poslal jsem na tebe pavouky a příšery, ale ty tady čmucháš pořád. Ale teď, teď vydechneš naposledy.“

Lara rychle zareagovala, vytáhla zbraň a ustřelila lano, které drželo výtah. Při výstřelu se roztříštil strop. Třísky létaly všude. Jedna ji dokonce poranila na tváři, ale ani si toho nevšimla. Výtah začal rychle padat dolů. Přemýšlela o řešení této situace. Klesala stále rychleji. Zapřela se na dně výtahu. Své ruce a nohy tlačila silně proti stěnám. Zavřela oči a čekala, až tato noční můra skončí. Z ničeho nic dostala lepší nápad. Vytáhla zbraň s vystřelovacím lanem a zamířila kamsi nahoru. Lano se zachytilo, prudce škublo a Lara zůstala viset ve vzduchu. Podívala se dolů na roztříštěný výtah. Vyšplhala nahoru a pořádně si oddechla. Dala se do pořádku a začala hledat nějaký východ z výtahové šachty. Hned vedle ní byly malá dvířka. Stačil malý kop a otevřely se. Objevil se před ní malý tunýlek. Proplazila se jím a vylezla v další neznámé sklepní chodbě se dvěma dalšími dveřmi.

„Hmm, další chladná ošklivá chodba,“ povzdechla si zklamaně.

Jako již tradičně, zkusila nejdřív dveře s číslem 1. Když ale vzala za rukojeť, uchopila ji za rameno jakási ruka.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ Zakřičel Démon.

„Skvěle,“ řekla Lara sarkasticky. „Už zase ty?“

„Poprvé si měla velké štěstí,“ šklebil se. „Ale teď už ne!“ Pohrozil a začal vyprávět o hrůzách v tomto domě.

„Tento dům je plný sténání a bědování lidí, kteří se snažili najít pravdu v sídle Dáblův. Ano, jsou všichni pohřbeni za těmito zdmi. Pohřbil jsem je já a než zemřeli, dlouho jsem je mučil. Umírali velice pomalu. A s tebou udělám to samé.“

Nakonec se zasmál ďábelským smíchem a zmizel ve vzduchu. Lara si otřela rukou z čela pot. Ohlédla se a uviděla vzduchem letící sekera. Nestačila uhnout a sekera ji sekla do levé ruky. Lara vykřikla bolestí. Začala se prudce třást a zatmělo se jí před očima. Pomalu se podívala na svou ruku a byla ohromena. Ani škrábanec, ani krev. Dokonce i sekera zmizela.

„To je velice podivné,“ řekla si pro sebe a zároveň si oddychla.

Podívala se pro jistotu znovu na svou ruku, ale opravdu ji oči neklamaly. I bolest byla pryč.

„Tento dům je opravdu bláznivý,“ usmála se.

Vzala konečně za kliku prvních dveří, ale byly zamčeny. Zkusila tedy druhé. Ty byly samozřejmě odemčené. Uvnitř bylo slyšet strašné skučení. Musela si zacpat uši, aby neohluchla. Nahlédla opatrně dovnitř a pokoušela se prokouknout skrz kořeny, které trčely ze všech zdí. Vešla a uviděla schody hned vedle vchodu. Chvíli se rozmýšlela, ale nakonec po nich sestoupila dolů. Všude byl nepříjemný zápach hnijícího masa a kostí. Lara si všimla pochodně visící na zdi. Zapálila ji a rozhlédla se po nové místnosti. Zdi byly staré a popraskané od kořenů, které prorůstaly z hořejší místnosti. Po podlaze se válelo mnoho koster od dávno mrtvých průzkumníků. Všimla si malého otvoru v podlaze na druhé straně v místnosti. Pomalu se k němu vydala. Šla opatrně, aby nešlápla na nějakou kost. Najednou zaslechla kroky a uslyšela šepot, prudce se otočila a omylem kopla do lebky u její nohy. Lebka vylétla do vzduchu a roztříštila se o stěnu.

„Hups,“ usmála se.

Když lebka narazila do zdi, zdálo se Laře, že se zeď na jednom místě pohnula. Přistoupila blíže a opravdu. Oči ji neklamaly, kus zdi se pohnul. Opatrně kopla do starých cihel a zeď se provalila. Vzala si hořící pochodeň a posvítla dovnitř. Malým otvorem byl vidět výklenek s klíčovou dírkou. Vedle visel svitek zažloutlého papíru. Opatrně ho vyndala, rozbalila a začala nahlas číst:

„Tobě, kdož si našel tento svitek hrozí zkáza. Stará kletba dlí nad tímto domem po mnoho let. Ten Duch, který tu přebývá, je samotný Dábel. Může Tě pohřbít zaživa. Dej si pozor! I já jsem jeden z jeho vězňů. Jediná možnost, jak zničit tu ďábelskou kletbu, je najít zelený klíč a

zastrčit ho do této klíčové dírky. Pak Duch shoří. Hodně štěstí, můj příteli, a dávej si veliký pozor.“

Lara vzhledla. Měla v očích strach. Začala se chvět a svitek ji upadl na zem. Sešla se pro něj a když se zvedla, jakási kostnatá ruka jí poklepala na rameno. Lara se hbitě otočila a vykřikla. Okamžitě sáhla po svých zbraních, zamířila a chystala se vystřelit na neznámého protivníka.

„Počkej!“ vykřikl kostlivec, který stál před ní.

„Neubližuj mi,“ prosil ji.

Lara pomalu sklonila zbraně a zírala na stojícího kostlivce.

„Kdo to je? Jak to že kostra mluví?“ ptala se sama sebe v duchu.

„Kdo jsi?“ zeptala se a prohlížela si ho pozorně.

„Jmenuji se Campobello.“

„Jak jsi se sem dostal? A co tu vůbec děláš?“ nepřestala Lara s otázkami.

„Je mi 14 let. Ve škole jsem si vyprávěli legendu o tomto domě. Každý se sem chtěl vydat. Všichni říkali, že zde žije Duch, který mučí lidi k smrti. Chtěl jsem ho najít, a proto jsem se jedné noci vydal na cestu do tohoto starého sídla. Při zkoumání vnitřku budovy jsem se ztratil. Byla všude hrozná tma, nic jsem neviděl. Padl na mě velký strach, všude kolem bylo slyšet sténání a křik hlasitější a hlasitější. Velký černý Duch mě shodil někam dolů do sklepa. Byl jsem ztracen. Vzal do ruky kopí a několikrát mě probodl. Zemřel jsem velmi pomalu a v hrozných bolestech. Pamatuji si jak moje krev stříkala všude kolem. Můj pláč a křik nebyl vůbec slyšet. Bylo to příšerné. Ještě teď si pamatuji jeho odporný škleb, když mě znovu a znovu bodal.“

Kostra chlapce umlkla a Lara na něj koukala s otevřenou pusou.

„To je můj příběh,“ řekl se smutkem v hlase.

„Je tu pár věcí, kterým nerozumím. Jsi mrtvý, tak jak to, že můžeš mluvit? A když můžeš chodit, proč odtud prostě neodejdeš?“ ptala se dál Lara.

Chlapec po chvíli váhání opět začal mluvit.

„Správně, jsem mrtvý, ale před tím, než jsem zemřel, Duch očaroval mou duši tak, aby nemohla zemřít. Naopak mé tělo je opravdu mrtvé. Nemohu toto místo opustit bez svojí duše. Svou duši mohu získat jedině po Duchově smrti. Ale Duch nikdy nezemře, na to je moc silný.“ Otočil se a čekala jak bude Lara reagovat.

„Takže tuhle skryš pro svitek a klíč jsi udělal ty?“ zeptala se ho.

„Ano“

„Dobrá, ale jak si se dozvěděl o zeleném klíči který zničí Ducha?“

„Jednoduše, když byl Duch zde, mluvil sám se sebou, řekl vše o zeleném klíči a jak se k němu dostat. On vyrobil tuto skrýš a zapečetil ji. Já ji našel náhodou, když jsem se chtěl prokopat ven. Napsal jsem tu vše, co jsem věděl o jeho možném zničení. Pak jsem rozdrtil kosti mrtvých vězňů, rozemlel, smíchal s kousky zdi a zazdil svitek. Bohužel nevěřím, že kletba bude někdy zlomena. Je příliš mocný. Pokaždé když někoho zabije získá větší sílu.“

„To stačí, jdu najít ten klíč Campobello, i kdyby mě to mělo stát život,“ přerušila ho Lara.

Campobello, zvedl rozhodně hlavu.

„Nemůžeš jít sama, chci jít s tebou. Bude lepší, když půjdeme spolu. Může trvat hodně dlouho, než ho najdeme. Je tu mnoho tajných místností a průchodů. A kdo ví, může být i zazděný, stejně tak jako klíčová dírka.“

„Dobrá, půjdeme spolu, ale jestli se odsud chceme dostat a zlomit kletbu měli bychom vyrazit,“ rozhodla Lara.

Šli zpět přes místnost s kořeny a odbočili do nové chodby se starým schodištěm. Lara ucítila náhlé zamrazení. Bylo to opravdu zvláštní vidět kostru jít za ní po schodech. Když vyšli až nahoru, Campobello ukázal ke dveřím, kterých si hned všiml.

„Neměli bychom se podívat dovnitř?“ zeptal se.

„Samozřejmě, začnem hned s těmito dveřmi, ale než vstoupíme, chci aby sis vzal ode mě zbraň, jen tak pro jistotu.“

Lara mu do jeho kostnatých rukou podala zbraň. Přiblížili se ke dveřím a v tom se ozval strašný hluk. Znělo to jako řinčení nožů. Chlapec opatrně otevřel dveře a ohromeně zíral do této světlé místnosti. Lara a Campobello se ocitli v kuchyni. Nad kulatým stolem visel obrovský lustr. Lara k němu přistoupila a dotkla se prsty hladkého povrchu. Nezdálo se, že by zde číhalo něco nebezpečného. Otočila se na Campobella.

„No vypadá to, že tady nic není, nepůjdeme dál?“ navrhl.

„Ne“ řekl Campobello a ukázal kostnatým prstem do vzdálenějšího rohu na hromadu beden.

„Mohlo by v nich něco být,“ rozhodl.

„Dobrá, ale ty zůstaň u dveří,“ přikázala Lara a šla pomalu k bednám.

Byly tři, velké a těžké. Když je všechny posunula, objevila malý tmavý tunel. Nedokázala v té tmě nic rozpoznat.

„Pojď sem Campobello.“

Campobello se zvedl ze země, kde hlídal, a přiběhl k ní. Oba se plazili do tunelu. V dálce před nimi se objevilo malé matné světlo. Proplazili se a vyšli nejspíš v Duchově ložnici. Když vstoupili Campobello vypadal dost vyděšeně. Lara si všechno pečlivě prohlížela. Před nimi byl malý dřevěný stůl na němž ležely krvavé nože. Také si povšimla malého vystřelovacího nože

na zemi. U pravé zdi stála stará televize, kde zrovna běžel jakýsi horor. Nějaký muž v něm bodal do břicha mladou ženu. Ta křičela v agónii, když muž bodal znovu a znovu. Náhle Campobello vystřelil do obrazovky. Všude začaly létat jiskry a sklo. Lara rychle uskočila do bezpečí. Setřásla z vlasů a šatů střepy. Na místě, kde byla dříve televize byla nyní rozbitá stará zeď.

„Cos to udělal?“ rozkřikla se.

„Promiň, nemohl jsem přihlížet, jak vraždí tu ženu.“ Sklopil Campobello hlavu.

„Příště mě alespoň upozorni,“ odsekla Lara a šla si prohlížet další zákoutí pokoje.

Najednou Lara zaslechla slabý zvuk pohybujících se ozubených koleček. Mohla by to být past s posouvacími ostny, napadlo jí hned. Tyhle pasti znala moc dobře. A opravdu zvedla hlavu a ostny se daly do pohybu. Jak to že si jich nevšimla dřív?

„Campobello, je tu past s ostny a právě se aktivovala,“ vykřikla.

„Ale ne, co budeme dělat?“ zeptal se s úzkostí v hlase.

„Musíme zjistit jak se tahle past vypíná, nebo najít východ.“

Byl tu jen tunel, kterým přišli. Rychle popadla Campobella za kostnatou ruku a běželi do tunelu. Z bezpečí tunelu sledovali, jak se ostny zapichují do všech věcí a nakonec trhají podlahu. Lara se ještě stačila natáhnout pro vystřelovací nůž, který byl na dosah. Campobello ji rychle chytil za nohu a strhl zpět. Ostny byly už příliš nízko. Poděkovala mu a zastrčila si nůž za opasek.

„Na co ho máš?“ zeptal se zvědavě Campobello.

„Třeba se bude hodit,“ usmála se Lara.

Podívali se zpět do místnosti, kde se právě ostny zastavily. Lara váhala, zda se máproplazit mezi nimi a pokusit se najít jiný východ.

„Kam to jdeš?“ zeptal se šokovaně Campobello.

„Jdu se pokusit najít jinou cestu ven, musí tu být, jak jinak by Duch odsud odcházel.“

„Duch nepotřebuje dveře, prochází zdi. Myslím, že je nenajdeme.“ Odpověděl.

Mezitím se už připravovala na nebezpečnou cestu. Campobello ji chtěl následovat, ale ztratil rovnováhu a narazil do ní. Lara vykřikla a narazila do zdi. Zdi zde byly už tak staré, že se provalila a odkryla další tunel.

„Teda, ty máš, ale štěstí,“ usmála se na něj.

„Děkuju,“ řekl s nadšením.

„Jdeme se tedy juknout kam to vede,“ rozhodla.

„ Nejsem proti, jdu za tebou.“

Lara a Campobello se plazili nově objeveným tunelem. Všude bylo slyšet sténání. Po chvíli se Lara ohlédla a zjistila, že Campobello zmizel.

„ Campobello, kde jsi?“ zavolala na něj.

„ Jsem tady, chtěl jsem si jen chvíli odpočinout už lezu.“ Ozval se.

Lara jen zakroutila hlavou a plazila se dál. Na konci tunelu uviděli zelené světlo. Bylo stále blíž a blíž. Vylezli ven a ocitli se v hale u zamčených dveří.

„ Tenhle dům je obrovský, vypadá to, že nikde nekončí.“ Povzdechla si Lara.

Všimla si, že před vstupními dveřmi někdo postavil obrovskou zeď. Byla tak pevná, že jí neprorazil ani granát.

„ Skvělé, kam teď půjdeme dál? Východ je definitivně zazděn a jiný tu není!“ povzdechl Campobello.

Lara se rozhlížela po hale a všimla si nových zelených dveří, které tu před tím nebyly.

„ Zkusíme tyhle.“

Přistoupili a Lara je otevřela a namířila dovnitř svou brokovnicí. Pomalu vstoupili. Ve vzduchu bylo cítit kadidlo, a po celém obvodu místnosti hořely malé černé svíčky. Uprostřed místnosti byl malý stupínek. Na stropě bylo zavěšeno za krk na provaze malé dítě. Z krku mu kapala krev. Jeho oči byly stále otevřené a jeho výraz byl strašný. Zdálo se, že ještě žije. Nebylo pozdě na záchranu. Lara se chtěla pokusit je odříznout, ale než stačila něco udělat někdo ji srazil zezadu na zem. Otočila se a uviděla Ducha.

„ Přišla jsi se podívat na můj obřad? Přišla jsi, abys viděla jak Tvůj přítel Campobello zemře?“ Zeptal se Duch se smíchem.

„ NEEEE!“ vykřikla Lara se strachem v hlase.

„ To, to není možné, Campobello je celou dobu se mnou.“

Lara se otočila ke kostlivci. Ten mlčel a pochechtával se.

„ Co je tady k smíchu?“ křikla na něj.

„ Ha, ha, ha, tys to ještě nepochopila, že?“ zeptal se jí kostlivec a pomalu se změnil v muže.

„ Ne asi ne, pověz mi o co tu jde!“ křičela rozčileně.

„ Dobrá, tedy pro začátek, já nejsem Campobello, jsem Duchův sluha. Právěho Campobella jsem unesl, když jste byli v tom probouraném malém tunelu. Nebylo ti divné, že jsem by chtěl Campobello odpočívat? Vždyť jeho tělo je mrtvé, nepotřebuje odpočinek. Bylo to tak snadné.“ Smál se muž.

„Proboha, proč mě to nenapadlo,“ pomyslela si Lara.

„Kdo je to dítě, pověšené na stropě?“ zeptala se se strachem.

Dobře si uvědomovala, kdo by to mohl být, ale nechtěl si to přiznat, že je to Campobello v lidské podobě. Pohlédla na něj. Jeho hlava byla svěšená a tělo bez života. V očích se jí zablýskly slzy. Ovládla se a začala jednat.

„Ty odporná stvůro,“ zařvala na Ducha.

Chtěla vytáhnout zbraně a střilet. Bohužel všechny její zbraně zmizely. Kam se poděly?

„Hledáš něco?“ zeptal se Duch s úsměvem a všemi jejími zbraněmi v rukou.

Lara tím nebyl nijak zvlášť potěšena. Byla naprosto bezmocná. Jak se bude bránit? Přemýšlela rychle, co udělá. Nakonec jí to napadlo. Rychle skočila saltem do strany a ještě jedním saltem vzad. Vzpomněla si na svůj vystřelovací nůž, který měla za opaskem. Vyndala ho a začala zběsile bodat do břicha Duchova služebníka.

„Neee!“ vykřikla Duch.

„Byl můj služebník přes 5 tisíc let. Nemůže teď zemřít.“

Duch svému sluhovi už tak dlouho prodlužoval život. Lara se podívala na zoufalého Ducha. Otočil se a zmizel. Tělo jeho sluhy zůstalo ležet bez života. Pomalu přistoupila ke Campobellovi. Jeho oči začaly planout. Byly zelené jako Lařino tričko a zároveň modré jako nebe.

„Pane bože, já myslela, že jsi ... mrtvý,“ oddechla si Lara.

„Já vím, vlastně jsem mrtev, ale má duše stále žila. Za chvíli, ale i má duše konečně zemře a najde vysvobození. Duch odčaroval mou duši a tudíž mohu už konečně doopravdy zemřít.“ Vysvětlil Laře.

„Viděl jsem zelený klíč, když mě unesli, je v přístěnku v místnosti s červenými pohovkami. Nevšimla sis ho, když jsi tam zabila ty pavouky.“ Odmlčel se a popadal dech.

„Tady,“ podal jí starý kostnatý prst.

„Pomůže ti zabít Ducha. Nejdřív ho tím prstem bodni do pravého a potom do levého oka. Až se začne dusit, černý dým naplní místnost. Pak bude konečně mrtev.“

Lara sklopila hlavu.

„Děkuju, Campobello, neboj se, zničím ho a pomstím tak smrt všech jeho obětí. Nikdy na tebe nezapomenu.“ Odpověděla.

Campobello zvedl pravou ruku a podával jí její zbraň, kterou mu dala.

„Ne, nemohu si jí vzít zpět,“ řekla pomalu.

Najednou Campobellovi klesla ruka a zbraň mu vypadla. V tu chvíli zemřel. Zvedla ji a odcházela k východu z této místnosti. Naposledy se ohlédla na svého přítele a povzddechla si. Vyběhla rychle po schodech nahoru a vstoupila do dveří číslo 2. Bylo zde vše, přesně tak, jak předtím. Všude ještě ležel sliz z mrtvých pavouků. Lara otevřela přístěnek a sebrala z podlahy zelený klíč. Vyběhla z místnosti a pokračovala až k místu, kde byla ona klíčová dírka, kam patřil zelený klíč. Bohužel místo, kde se měla nacházet, bylo čerstvě zabetonováno.

„To ne, to není možné!“ kopla Lara rozčileně do zdi.

Neměla ani svůj granátomet. Vzala tedy svou jedinou zbraň od Campobella a vyprázdnila zásobník. Zeď to trochu poškodila. Rozkopala zbytky zdiva a uviděla klíčovou díрку. Rychle do ní zastrčila klíč a otočila. Čekala, co se stane. Rozhlížela se a spatřila nůž, letící k ní. Málem ji zasáhl. Naštěstí stačila v poslední chvíli uhnout. Čepel se zarazila do zdi. V tu chvíli přiletěla další. Lara se znovu úspěšně vyhla. Další a další. Čepele na ni útočily dál a dál. Snažila se uhýbat, ale začínalo ji to zmáhat. Nevěděla, jak z toho ven a celá se zpotila.

„STOP“ ozvalo se z ničeho nic.

Ostří se zastavilo ve vzduchu. Lara si vydechla a otočila se, pátrajíc po tom, kdo by je mohl zastavit. V protějším rohu spatřila vznášejícího se Ducha.

„Laro, přišla jsi mě zabít? Bohužel otočení klíčem v dírce mě nezničilo, jak vidíš,“ promluvil s úsměvem.

Vydal se k ní a v ruce držel velikou mačetu. Lara si vzala nenápadně do ruky kostnatý prst od Campobella a vyčkávala, až bude blíž. Když se Duch rozpráhl k smrtící ráně, rychle uskočila, a zasáhla Ducha kostnatým prstem do pravého oka. Zařval a začal kašlat černý kouř. Na chvíli se zastavil a vyděšeně zíral na Laru.

„A jak se díváš na tohle?“ zeptala se s úsměvem

Ochromený Duch stál a pořád kašlal. Chtěla ho rychle bodnout i do levého oka, ale Duch se na chvíli vzpamatoval a udeřil jí. Odlétla na druhou stranu místnosti a narazila do zdi. Sebrala v sobě poslední síly a zvedla se. Ducha přemohl další záchvat kašle. Lara okamžitě využila příležitosti a bodla ho i do levého oka. Duch ale nezmizel. Pořád tam byl. Lara začínala být netrpělivá. Přemýšlela, kde udělala chybu. Potom jí to došlo. Rychle běžela ke klíči a otočila jím znovu. To bylo ono, klíčem se mělo otočit přesně v tento okamžik. Nic se však nedělo. Duch pořád stál, kašlal a dával se. Plazil se po zemi slepý a bezmocný. Lara se v beznaději svezla po stěně a schovala hlavu do dlaní. Nikdy se odtud nedostane dokud Duch neshoří. Najednou jí do nosu udeřil pach pálicího se masa. Vzhlédla a Duch hořel a strašlivě ječel. Ozvala se rána a Duch zmizel.

Podařilo se jí to. Zlomila kletbu. Okamžitě se vzpamatovala a běžela po schodech nahoru. Vběhla do hlavní haly a uviděla vstupní dveře. Byly opět na svém místě. Vykročila k nim v naději, že konečně unikne z tohoto domu. Najednou se všude kolem ní začal ozývat zpěv. Lara zadržela dech napětím. Všude voněl šeřík a růže. Rozhlédla se naposled po hale a uviděla spoustu duchů lidí, kteří zde zemřeli. Vystupovali ze všech zdí. Smáli se a plakali štěstím. Jeden duch zamířil k ní.

„ Ty jsi zlomila Duchovu kletbu, ani nevíš jak jsme šťastní. Patří ti náš velký dík. Tohle všechno jsou Duchovi vězni. Byli jsme tu zavřeni stovky let. A nyní jsme volní jen díky tobě.“

Lara nevěděla co říct. Stála s pootevřenou pusou a v naprostém úžasu. Potom k ní přistoupil duch malého děvčátka. V ruce mělo krásný prsten ze zlata a drahých kamenů. Byly na něm diamanty, rubíny a safíry. Byl nádherný.

„ Vezmi si od nás tento dar, patřil Duchovi. Doufám, že se ti bude líbit.“ Řeklo děvčátko a vložilo prsten Laře do ruky.

„ Děkuji, jsem ráda, že jste volní a vaše duše naleznou pokoj a mír.“

Podívala se do svých pouzder na pistole, a zjistila, že všechny zbraně jsou na svých místech. Uložila prsten a kostnatý prst do baťohu. Tyto dvě věci jí budou vždy připomínat prožitou událost. Přistoupila ke dveřím a otevřela je. Vyšla ven a nadýchlá se pořádně čerstvého vzduchu. Podívala se naposledy na dům. Všichni duchové už se vytratili a dům zůstal prázdný. Rozběhla se ke svému motocyklu a ujížděla....

Další den

Bylo brzké středeční ráno. Hodiny ukazovaly 5:18. Toho dne Lara vyrážela do Mexika za obrovskými Aztéckými pyramidami...

The Evil House

Copyright © 2000 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive